

C-718/19. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2019. szeptember 27.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Cour constitutionnelle (korábban: Cour d'arbitrage) (Belgium)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. július 18.

Indítványozók:

Ordre des barreaux francophones et germanophone

Association pour le droit des Étrangers ASBL

Coordination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et Étrangers
ASBL

Ligue des Droits de l'Homme ASBL

Vluchtelingenwerk Vlaanderen ASBL

Ellenérdekű fél:

Conseil des ministres

I. Az alapeljárás tárgya

- 1 Két külön indítványával az Ordre des barreaux francophones et germanophone (francia és német nyelvű ügyvédi kamara, a továbbiakban: OBFG) egyrészről, és az „Association pour le droit des Étrangers” ASBL (egyesület a külföldiek jogaiért), a „Coordination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et Étrangers” ASBL (koordináció és kezdeményezés a menekültekért és külföldiekért) a „Ligue des Droits de l'Homme” ASBL (emberi jogi szövetség), valamint a „Vluchtelingenwerk Vlaanderen” ASBL (flandriai menekültügyi szervezet) másrészről indítványozta a loi du 24 février 2017 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des

étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale (a közrend és nemzetbiztonság védelmének erősítése céljából a külföldieknek az ország területére történő beutazásáról, tartózkodásáról, letelepedéséről és kiutasításáról szóló, 1980. december 15-i törvényt módosító 2017. február 24-i törvény, *Moniteur belge*, 2017. április 19., 51890. o.), (<http://www.ejustice.just.fgov.be/eli/loi/2017/02/24/2017011464/justel>) (a továbbiakban: a megtámadott törvény) teljes vagy részleges megsemmisítését. A 6749. és 6755. számú ügyeket egyesítették.

- 2 A megtámadott törvény módosítja a loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers-t (a külföldieknek az ország területére történő beutazásáról, tartózkodásáról, letelepedéséről és kiutasításáról szóló, 1980. december 15-i törvény, *Moniteur belge*, 1980. december 31., 14584. o.) (<http://www.ejustice.just.fgov.be/eli/loi/1980/12/15/1980121550/justel>) (a továbbiakban: 1980. december 15-i törvény).

II. A megtámadott törvény

- 3 A megtámadott törvény célja „egy átláthatóbb, egységesebb és hatékonyabb kiutasítási politika biztosítása, különösen, ha a közrend vagy nemzetbiztonság biztosítása a cél, tiszteletben tartva egyúttal az érintett személyek alapvető jogait” (*Parlamenti dokumentumok*, tanács, 2016–2017., DOC 54–2215/001, 4. o.). Különösen „a közigazgatási szervek számára gyorsabb és hatékonyabb fellépést célzó eszközöket kell biztosítani a közrend vagy a nemzetbiztonság fenyegetettsége esetén” (uo.).
- 4 A törvény indokolása a következőket emeli ki:
- „E célok megvalósítása érdekében a következő javaslatok kerültek megfogalmazásra:
- a visszaküldésre és a kiutasításra vonatkozó szabályozás alapvető felülvizsgálata, és a külföldi tartózkodási helyzetétől függő differenciált szabályozással történő felváltása;
  - a közrend vagy a nemzetbiztonság védelmét szolgáló, átláthatóbb, egységesebb és hatékonyabb szabályok előírása,
  - olyan mechanizmus előírása, amely a lehető legnagyobb mértékben korlátozza a visszaküldést célzó vagy kiutasítási intézkedések ismétlődő elfogadását;
  - azon hatóságok egyértelmű meghatározása, amelyek a határellenőrzés során beutazást megtagadó, és vízum megsemmisítéséről vagy visszavonásáról rendelkező határozatot hozhatnak és azon estek egyértelmű meghatározása, amelyekben gyakorolhatják e jogkört”(uo. 5. o.).

- 5 A megtámadott törvény többek között részben a következő irányelveket ülteti át:
- az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2004. L 158., 77. o., magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.; helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.);
  - a harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L348., 98. o.).

III. A szóban forgó rendelkezések

- 6 A megtámadott törvény az 1980. december 15-i törvény számos rendelkezését módosítja. A Cour constitutionnelle (alkotmánybíróság, Belgium) megállapította, hogy az e törvénnyel szemben felvetett jogalapok többsége nem megalapozott, ezért ebben a részében elutasította a törvény megsemmisítésére irányuló indítványt. Úgy véli ugyanakkor, hogy a fennmaradó jogalapok érdemében történő határozathozatalt megelőzően az uniós jogi rendelkezések értelmezése tárgyában a Bírósághoz kell fordulnia. A megtámadott törvény 28., 29., 30., 31. és 32. cikkére vonatkozó egyes jogalapok vizsgálatát tehát felfüggeszti.
- 7 A megtámadott törvény 28., 29., 30., 31. és 32. cikke az 1980. december 15-i törvénybe beilleszti a 44c-44g. cikket, amelyeknek rendelkezései a következők:
- 8 44c. cikk
- „A 44b. cikkben foglalt határidő lejártát megelőzően az uniós polgárral vagy családtagjával szemben nem lehet kitoloncolást foganatosítani.
- A 44b. cikkben foglalt határidő alatt a szökés veszélyének elkerülése érdekében az uniós polgárral vagy családtagjával szemben megelőző intézkedéseket lehet foganatosítani. Ezen intézkedéseket a Király a minisztertanácsban megtárgyalt rendelettel határozhatja meg.”
- 9 44d. cikk
- „1. § A miniszter vagy megbízottja megtesz minden szükséges intézkedést a kiutasítási határozat végrehajtása érdekében, amennyiben:
- 1° az uniós polgárral vagy családtagjával szemben nem írtak elő határidőt a Királyság területének elhagyására;

2° az uniós polgár vagy családtagja nem hagyta el a Királyság területét az előírt határidőn belül;

3° a Királyság területének elhagyására előírt határidő lejártát megelőzően az uniós polgár vagy családtagja esetében fennáll a szökés veszélye, nem tartották be az előírt megelőző intézkedéseket, vagy veszélyt jelentenek a közrendre vagy a nemzetbiztonságra.

2. § Amennyiben az uniós polgár vagy családtagja tiltakozik a kiutasítással szemben, vagy a kiutasítása során veszélyeztető magatartást tanúsít, adott esetben kísérettel történő kitoloncolását kell foganatosítani. Vele szemben kényszerítő intézkedéseket lehet alkalmazni a loi du 5 août 1992 sur la fonction de police (a rendőrség működéséről szóló 1992. augusztus 5-i törvény) 1. és 37 cikkének betartásával.

Amennyiben a kiutasítást légi úton hajtják végre, az intézkedéseket a 2004/573/EK határozat mellékletében foglalt, a légi úton történő kitoloncolásra vonatkozó közös iránymutatásoknak megfelelően kell foganatosítani.

3. § A Király a minisztertanácsban megtárgyalt rendelet útján jelöli ki a kitoloncolás ellenőrzésének biztosításáért felelős szervet, és meghatározza ezen ellenőrzés módjait. Ez a szerv független a kiutasítás terén hatáskörrel rendelkező hatóságoktól”.

10 44e. cikk

„Amennyiben az adott ügy körülményei indokolják, a miniszter vagy megbízottja átmenetileg elhalaszthatja a kiutasítást. Erről az érintettet tájékoztatni kell.

A szökés veszélyének elkerülése érdekében az uniós polgárral vagy családtagjával szemben megelőző intézkedéseket lehet foganatosítani. Ezen intézkedéseket a Király a minisztertanácsban megtárgyalt rendelettel határozhatja meg.

A miniszter vagy megbízottja ugyanezekben az esetekben kijelölheti az uniós polgár vagy családtagjának a tartózkodási helyét az ezen intézkedés végrehajtásához szükséges időtartamra.”

11 44f. cikk

„1. § Amennyiben azt közrendi, nemzetbiztonsági vagy közegészségügyi okok indokolják, és kevésbé kényszerítő egyéb intézkedések nem alkalmazhatók hatékonyan, az uniós polgárokat és családtagjaikat – a kiutasítás végrehajtásának biztosítása érdekében – őrizetbe lehet venni az intézkedés végrehajtásához feltétlenül szükséges időre, de legfeljebb két hónapra.

A miniszter vagy megbízottja ugyanakkor két hónappal meghosszabbíthatja ezen őrizet időtartamát, amennyiben az uniós polgár vagy családtagja őrizetbe vételét követő hét munkanapon belül a külföldi kitoloncolása érdekében szükséges intézkedéseket tettek, azokat kellő gondossággal foganatosították, és továbbra is fennáll annak a lehetősége, hogy az érintett kitoloncolására észszerű határidőn belül sor kerül.

Az első meghosszabbítást követően az őrizet időtartamának további meghosszabbításáról kizárólag a miniszter határozhat.

Öt hónap után az uniós polgárt vagy családtagját szabadon kell bocsátani. Abban az esetben, ha a közrend vagy nemzetbiztonság védelme megköveteli, az őrizetet alkalmanként egy hónappal meg lehet hosszabbítani azzal, hogy annak teljes időtartama a nyolc hónapot nem haladhatja meg.

2. § Az 1. §-ban említett uniós polgár vagy családtagja – a 71. és azt követő cikkeknek megfelelően – jogorvoslattal élhet a vele szemben hozott, őrizetre vonatkozó határozattal szemben.

12 44g. cikk

„Nem lehet őrizetbe venni a 74/8. cikk 2. §-a értelmében vett helyeken:

1° a kísérő nélküli kiskorú uniós polgárokat;

2° a kísérő nélküli kiskorú uniós polgárok családtagját;

3° az uniós polgárok családját, amennyiben abban legalább egy kiskorú van”.

IV. A felek jogalapjai és érvei

1. A megtámadott törvény 28. cikkét illetően (az 1980. december 15-i törvény 44c. cikke)

- 13 A 6749. számú ügyben az ötödik jogalap első része az uniós polgárok szabad mozgáshoz való jogának és a letelepedés szabadságának megsértésén, valamint a 2004/38 irányelv megsértésén alapul, mivel az Európai Unió polgárait és a velük egy tekintet alá eső külföldieket nem lehet megelőző intézkedéseknek alávetni a szökés veszélyének megakadályozása érdekében. Másodlagosan az OBFG arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelkezés figyelmen kívül hagyja a szökés veszélyének egyértelmű kritériumok alapján történő megállapítását. Kifejti, hogy a „szökés veszélyének” fogalma a harmadik országbeli állampolgárokat illetően pontos jelentéssel bír az uniós jogban, és nem elfogadható, hogy az uniós polgárok és a velük egy tekintet alá eső külföldiek ezen állampolgároknál kedvezőtlenebb bánásmódban részesüljenek.

A minisztertanács úgy véli, hogy a jogalap elfogadhatatlan, amennyiben az a letelepedés szabadságának megsértésén alapul, mivel e szabadság európai jogi kontextusban a vállalkozások és az önálló vállalkozók számára azon jog biztosítására irányul, hogy a belföldiekkel azonos feltételek mellett telepedhessenek le. Megjegyzi továbbá, hogy az indítványozó nem fejt ki, hogy miben nyilvánulna meg e szabadság megsértése.

A „szökés veszélye” fogalmát illetően a minisztertanács úgy véli, hogy annak alkalmazása a menedékkérők őrizetbe vételének kontextusában, valamely másik európai államnak történő átadásukra várva, nem ültethető át a jelen helyzetre.

Az indítványozó hangsúlyozza, hogy a törvény nem egyértelmű azzal kapcsolatban, hogy mik lehetnek a „megelőző intézkedések” és azt állítja, hogy mivel céljuk a „szökés veszélyének” megakadályozása, szükségszerűen a szabad mozgás korlátozására irányulnak.

- 14 A második résszel az indítványozó arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelkezés sérti az alkotmány 12. cikke által, az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban: EJEE) 5. cikke által és az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 6. cikke által biztosított szabadsághoz való alapvető jogot, valamint a szabad mozgást és a letelepedés szabadságát. Kifejti, hogy nem igazolható valamely uniós polgárnak vagy a vele egy tekintet alá eső külföldinek a „szökés veszélyére” tekintettel való őrizetbe vétele, miközben a kiutasítást nem lehet sem elrendelni, sem végrehajtani velük szemben az 1980. december 15-i törvény 39/79. cikke által biztosított védelem és a 2004/38 irányelv 31. cikke alapján.

A minisztertanács arra hivatkozik, hogy az indítványozó tévesen értelmezi a megtámadott rendelkezést, amikor a „megelőző intézkedéseket” az őrizetbe vételi intézkedésekhez hasonlítja. Utal arra, hogy az őrizetbe vételi intézkedéseket másik rendelkezés, nevezetesen 1980. december 15-i törvény 44f. cikke írja elő. Hozzáteszi, hogy a 2004/38 irányelvben ilyen célú felhatalmazás hiánya nem teszi lehetővé azt a következtetést, hogy a tagállamok számára kifejezetten tiltott a megelőző intézkedések elfogadása.

Az indítványozó kiemeli, hogy a megelőző intézkedések kétségtelenül valamely kiutasítási intézkedés végrehajtási formájának minősülnek, mivel pontosan annak biztosítása a céljuk. Az indítványozó emlékeztet arra, hogy az ilyen végrehajtás kifejezetten tiltott.

- 15 A harmadik résszel az indítványozó arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelkezés sérti az alkotmány 33., 34., 36., 37., 105. és 108. cikkéből eredő, a hatalmi ágak szétválasztásának elvét, mivel a Királyra ruházza az őrizetbe vételt és az őrizetbe vétel alternatíváit érintő hatáskört, amelyek korlátozzák az uniós polgárok és a velük egy tekintet alá eső személyek szabadsághoz való jogát és az őket megillető szabad mozgást.

A minisztertanács úgy véli, hogy mivel a megelőző intézkedések nem korlátozzák a szabad mozgást, azok a Királyra ruházhatók.

2. A megtámadott törvény 29. cikkét illetően (az 1980. december 15-i törvény 44d. cikke)

- 16 A 6749. számú ügyben a hatodik jogalap első része a 2004/38 irányelv 31. cikke (2) bekezdésének megsértésén alapul, amennyiben az irányelv e rendelkezése csak a 28. cikkének (3) bekezdésében előírt kényszerítő közbiztonsági okokból teszi lehetővé az uniós polgár vagy családtagjának kitoloncolását, és e külföldi kitoloncolással szembeni védelemtől való megfosztását a jogorvoslat benyújtására nyitva álló határidő alatt és a jogorvoslat vizsgálata alatt. Az indítványozó előadja, hogy a megtámadott rendelkezés ellenben lehetővé teszi a miniszternek vagy megbízottjának, hogy a kiutasítási határozat végrehajtását egyéb okokból foganatosítsa.

A minisztertanács úgy véli, hogy figyelembe kell venni az 1980. december 15-i törvény 39/79. cikkét, amelynek alapján a közigazgatási hatóság az uniós polgárt vagy családtagját csak abban az esetben toloncolhatja ki a tartózkodási jogát megszüntető határozattal szemben benyújtott jogorvoslat vizsgálatának időtartama alatt, ha az kényszerítő nemzetbiztonsági okon alapul.

Az indítványozó úgy véli, hogy a minisztertanács által javasolt értelmezést nem lehet elfogadni, mivel az nyilvánvalóan ellentétes a törvénnyel.

3. A megtámadott törvény 31. cikkét illetően (az 1980. december 15-i törvény 44f. cikke)

- 17 A 6749. számú ügyben a nyolcadik jogalap az alkotmánynak az EJEE 5. cikkével, a Charta 6. cikkével, a szabad mozgással, a letelepedés szabadságával és a 2004/38 irányelv hatékony érvényesülésével összefüggésben értelmezett 12. cikkének a megsértésén alapul. Az OBFG kifogásolja a megtámadott törvény 31. cikkét, egyrészt mivel az két hónapos őrizetbe vételt ír elő, amely túlzottan hosszúnak tűnik, hiszen csupán arról van szó, hogy valamely személyt egy másik tagállamba toloncolnak ki (első rész), és másrészt, hogy nem ír elő egyértelmű szempontokat, amelyek lehetővé teszik az intézkedés végrehajtásához feltétlenül szükséges időtartam meghatározását (második rész).

A minisztertanács arra hivatkozik, hogy tekintettel azon esetek részletes felsorolására, amelyekben valamely külföldit őrizetbe lehet venni, a megtámadott anyagi és eljárási rendelkezések megfelelnek az Emberi Jogok Európai Egyezménye 5. cikke (1) bekezdésének f) pontjából eredő követelményeknek. Rámutat, hogy az intézkedést mindenképpen jóhiszeműen kell alkalmazni azon kifejezett feltételből eredően, hogy az nem haladhatja meg a feltétlenül szükséges időtartamot, így a két hónapos maximális időtartam nem a szabály, és nem is felhatalmazás arra, hogy az őrizet minden esetben ilyen időtartamú legyen.

Az indítványozó úgy véli, hogy a minisztertanács nincs tekintettel az uniós polgárok sajátos helyzetére, mint például arra a tényre, hogy alapvető joguk az Unión belüli szabad mozgás, valamint arra, hogy e mozgást meg kell könnyíteni, és így tovább.

4. A megtámadott törvény 28–32. cikkét illetően (az 1980. december 15-i törvény 44c-44g. cikke)

- 18 A 6749. számú ügyben a kilencedik jogalap első része többek között a szabad mozgásnak, a letelepedés szabadságának és a 2004/38 irányelvnek a megtámadott törvény 28–32. cikke általi megsértésén alapul, mivel e jogi aktusok nem teszik lehetővé az uniós polgárokkal és a velük egy tekintet alá eső külföldiekkel szemben megelőző intézkedések foganatosítását a „szökés veszélyének megakadályozása érdekében. Másodlagosan az OBFG azt állítja, hogy amennyiben el kellene ismerni, hogy a fent hivatkozott irányelv felhatalmazást biztosít ilyen megelőző intézkedésekre, meg kellene állapítani, hogy a megtámadott rendelkezések jogellenesek, mivel a szökés veszélyét nem írják körül meghatározott jogi szempontokkal. Megjegyzi, hogy a „szökés veszélyének” fogalma az uniós jogban sajátos jelentéssel bír a harmadik országbeli külföldi állampolgárok vonatkozásában. Arra hivatkozik, hogy nem igazolható, hogy az uniós polgárok és a velük egy tekintet alá eső külföldiek kedvezőtlenebb bánásmódban részesüljenek, mint a harmadik országbeli állampolgárok.

A minisztertanács az ötödik jogalap első részére válaszul kifejtett érvelésére utal.

- 19 A második részben a jogalap az alkotmánynak a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának (kihirdette az 1976. évi 8. tvr.) 17. és 23. cikkével, az EJEE 8. cikkével, a Charta 7. és 33. cikkével és a 2004/38 irányelv 27. és 28. cikkével összefüggésben értelmezett 22. cikkének a megsértésén alapul, amennyiben a megtámadott rendelkezések túlzottan pontatlan, tág és homályos fogalmakat használnak, mint például „közrendi, nemzetbiztonsági vagy közegészségügyi okok”, „súlyos közrendi vagy nemzetbiztonsági okok”, „kényszerítő nemzetbiztonsági okok” a tartózkodást megszüntető és a kiutasítási határozat alátámasztása érdekében.

A minisztertanács számára nem világos, hogy a jogalkotó hogyan sérthette meg a 2004/38 irányelv 27. és 28. cikkét, hiszen a megtámadott törvény az irányelvvel azonos fogalmakat használ.

- 20 E jogalap harmadik része az alkotmány 33., 34., 36., 37., 105. és 108. cikkéből levezetett, a hatalmi ágak szétválasztása elvének megsértésén alapul. Az OBFG kifejti, hogy az őrizetbe vételi intézkedések és az őrizet alternatívái korlátozzák az Európai Unió polgárainak és a velük egy tekintet alá eső külföldieknek a szabadsághoz való jogát és szabad mozgását.

A minisztertanács az ötödik jogalap harmadik részére és a hetedik jogalapra válaszul kifejtett érvelésére utal.

- 21 A 6749. számú ügyben a tizedik jogalap az első három részében az uniós polgárok szabad mozgásának és a letelepedés szabadságának, valamint a 2004/38 irányelv hatékony érvényesülésének a megtámadott törvény 33. cikke általi megsértésén alapul, amennyiben az felhatalmazást biztosít a közrendi okokból történő kiutasítási határozat járulékaként beutazási tilalom automatikus elrendelésére (első rész), amennyiben az legalább öt évig tartó beutazási tilalom elrendelésre biztosít felhatalmazást, ha az uniós polgár vagy családtagja súlyos fenyegetést jelent a közrendre vagy a nemzetbiztonságra, ami mindig fennáll, ha az érintett külföldivel szemben kiutasítási határozatot hoztak (második rész), és amennyiben az lehetővé teszi a miniszter vagy megbízottja számára, hogy több évig terjedő beutazási tilalmat rendeljen el, anélkül, hogy a határozatot olyan konkrét és pontos tényekkel kellene megindokolnia, amelyek alapján feltételezhető, hogy az érintett külföldi továbbra is súlyos fenyegetést jelent a társadalom alapvető érdekére (harmadik rész).

A minisztertanács úgy véli, hogy a jogalap elfogadhatatlan, amennyiben az a letelepedés szabadságának megsértésén, valamint a 2004/38 irányelv hatékony érvényesülésének megsértésén alapul, ugyanis az indítványozó nem jelöli meg, hogy az irányelv mely rendelkezéseit sértették meg.

A minisztertanács úgy véli, hogy az indítványozó tévesen értelmezi a megtámadott rendelkezést, mert az a beutazási tilalom elrendelésének lehetőségét, és nem annak kötelezettségét írja elő, így nem lehet azt állítani, hogy a megtámadott rendelkezés felhatalmazást biztosít a beutazási tilalom automatikus elrendelésére. Arra hivatkozik, hogy nem fedi a valóságot, hogy a miniszter vagy megbízottja minden esetben jogosult öt évet meghaladó időtartamra beutazási tilalmat előírni anélkül, hogy ezen időtartamot más megállapításokkal kellene megindokolnia, mint amelyek a kiutasítási határozat elfogadásához vezetnek. Rámutat, hogy a fent hivatkozott irányelv előírja, hogy az uniós polgárral vagy családtagjaival szemben beutazási tilalmat lehet előírni közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból. Végül hozzáteszi, hogy a közigazgatási szerv egyedi vizsgálatot folytat minden egyes határozat esetén és ebből arra következtet, hogy az arányosság elvének esetleges megsértése nem a megtámadott törvényből, hanem annak az illetékes hatóság általi alkalmazásából ered.

Az indítványozó úgy véli, hogy a megtámadott rendelkezésnek a minisztertanács általi értelmezése nem egyértelmű, és ez utóbbi fenntartja a törvényben használt fogalmak hatályát és az alkalmazandó mértékeket érintő sokatmondó kétértelműséget. Azt is megjegyzi, hogy ezen álláspont képviselője révén a minisztertanács ellentmond a 2004/38 irányelv 27. cikke (2) bekezdése második albekezdésének és az Európai Unió Bírósága ítélezési gyakorlatának.

- 22 A tizedik jogalap negyedik része az alkotmánynak a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 26. cikkével, az EJE 14. cikkével, ezen egyezmény tizenkettedik kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikkével, és a Charta 20. és 21. cikkével összefüggésben értelmezett 10., 11. és 191. cikkének a megsértésén alapul. Az OBFG úgy véli, hogy a megtámadott rendelkezés

hátrányos megkülönböztetést hoz létre az uniós polgárok és a harmadik országbeli állampolgárok között, amelyek miatt az 1980. december 15-i törvény 74/11. cikke megakadályozza, hogy egy tartózkodást megszüntető határozat vagy kiutasítási határozat alapjául szolgáló valamennyi közrendi ok öt évig tartó beutazási tilalom alapjául is szolgálhasson.

A minisztertanács arra hivatkozik, hogy az indítványozó tévesen értelmezi a törvényt és hogy az általa hivatkozott eltérő bánásmód nem áll fenn. Az 1980. december 15-i törvény 74/11. cikke 1. §-ának (4) bekezdésére utal.

Az indítványozó megállapítja, hogy a minisztertanács elfedi azt a tényt, hogy az 1980. december 15-i törvény 74/11. cikke akadályát képezi annak, hogy valamennyi közrendi ok, amely egy tartózkodást megszüntető határozat vagy kiutasítási határozat alapjául szolgálhat, az öt évet meghaladó beutazási tilalom alapjául is szolgálhasson. Emlékeztet arra, hogy e rendelkezés az öt évet meghaladó beutazási tilalom alkalmazásához jelentősebb súlyossági szintet követel meg, mint amely a kiutasítási határozathoz szükséges, miközben az Európai Unió polgárait illetően a hatóság azonos okok miatt kiutasítási határozat meghozatalára és öt évet meghaladó beutazási tilalom előírására jogosult.

- 23 A 6755. számú ügyben az indítványozók által hivatkozott negyvenhetedik jogalap szerint a megtámadott törvény 28–31. cikke sérti az alkotmány 10. és 11. cikkét, önmagában véve, vagy az EUMSZ 20. cikkel, az EUMSZ 21. cikkel és a jogbiztonság elvével összefüggésben értelmezve. Arra hivatkoznak, hogy a megtámadott rendelkezések a fent hivatkozott egyezmények rendelkezéseit megsértve felhatalmazzák a Királyt arra, hogy olyan korlátozásokat vezessen be az uniós polgárok szabad mozgására vonatkozóan, amelyeket a 2004/38 irányelv nem ír elő; ráadásul a rendelkezés nem igazolt különbségtételt hoz létre az uniós polgárok és családtagjaik – akiket az 1980. december 15-i törvény 44c. cikk alapján hozott intézkedések érintenek –, és az egyéb uniós polgárok és családtagjaik között, mivel a „szökés veszélyének” kritériumát a törvény nem határozza meg (első rész). A megtámadott 29. és 31. cikk sérti a jogszerűség elvét, mivel felhatalmazzák a Királyt a szabadságot korlátozó intézkedések elfogadására (második rész). Végül az indítványozók rávilágítanak egy jogbizonytalanságra, mivel amíg nem hoznak végrehajtási határozatot, nem biztos, hogy meghozhatók az intézkedések azokkal az uniós polgárokkal és családtagjaikkal szemben, akiknél fennáll a szökés veszélye. Pontosabban nem lehet tudni, hogy mely rendelkezéseket kell alkalmazni „szökés veszélye” esetén: a Király által meghatározott intézkedéseket, vagy az Office des étrangers (idegenrendészeti hivatal) által a törvény alapján hozott intézkedéseket (harmadik rész).

A minisztertanács megjegyzi, hogy a megtámadott rendelkezések nem érintik meghatározásuknál fogva azokat az uniós polgárokat és családtagjaikat, akik a 2004/38 irányelvnek megfelelően nem részesülhetnek a kiutasítás elleni védelemben, és akiknek a szabad mozgáshoz való jogát az EUMSZ 21. cikk értelmében vett korlátozásnak vetik alá. Azt is megjegyzi, hogy a „szökés veszélyének” az 1980. december 15-i törvény 1. cikkének 11. pontja által adott

meghatározását nem csupán a harmadik országbeli állampolgárokra kell alkalmazni, hanem az uniós polgárokra és családtagjaikra is. Az előkészítő munkálatokból egyébiránt kitűnik, hogy a Király által meghozható intézkedések nem korlátozhatják a szabadságokat. A minisztertanács az 1981. október 8-i királyi rendelet 110m. cikke által felsorolt intézkedésekre utal. Végül a minisztertanács megállapítja, hogy az 1980. december 15-i törvény 44d. cikke ezen intézkedések alkalmazását egyértelmű korlátozásoknak veti alá, tehát a jogbiztonság nem sérül.

- 24 A 6755. számú ügyben az indítványozók negyvennyolcadik jogalapja szerint a megtámadott törvény 28–31. cikke sérti az alkotmánynak az EJEE 5. cikkével, a Charta 6. cikkével és 52. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 10. és 11. cikkét. Arra hivatkoznak, hogy a megtámadott rendelkezések nem pontosítják kellőképpen a „szökés veszélyének” fogalmát. Az 1980. december 15-i törvény 1. cikkének 11. pontja által adott meghatározás csak a harmadik országbeli állampolgárokra alkalmazandó és egyébiránt nem határozza meg, hogy melyek az általa említett „objektív és súlyos tények”. Ezenkívül a megtámadott 28. és 30. cikk eltérő bánásmódot vezet be az uniós polgárok és családtagjaik – akikkel szemben szökés veszélye esetén megelőző intézkedéseket lehet alkalmazni – és a többi külföldi között.

A minisztertanács úgy véli, hogy a megtámadott rendelkezések kellő védelmet nyújtanak az önkényességgel szemben. Az illetékes államtitkár megbízottjának objektív és komoly tényekre kell támaszkodnia, mielőtt a szökés veszélyére hivatkozhatna, és lehetőség van a Conseil du contentieux des étrangers (külföldiekkel kapcsolatos jogi ügyekben eljáró bíróság, Belgium) előtt megsemmisítés iránti keresetre is.

- 25 A 6755. számú ügyben az indítványozók ötvenedik jogalapja szerint a megtámadott törvény 28–31. cikke sérti az alkotmány 10. és 11. cikkét önmagában, vagy az EJEE 5. és 13. cikkével és az EJEE negyedik kiegészítő jegyzőkönyvének 2. cikkével összefüggésben értelmezve. Arra hivatkoznak, hogy a megtámadott rendelkezések nem kellően elérhetők, pontosak és előreláthatóak annak érdekében, hogy az önkényesség minden veszélyét elkerüljék, pontosabban mivel a „szökés veszélyének” fogalma túlságosan homályos. A Conseil du contentieux des étrangers (külföldiekkel kapcsolatos jogi ügyekben eljáró bíróság) a jogszerűségi felülvizsgálata keretében nem vizsgálja a kérelmező jelenlegi helyzetét, ezért az nem minősül hatékony bírói jogorvoslatnak, és nem felel meg a fent hivatkozott egyezmények rendelkezéseinek (első rész). A 2004/38 irányelv 21. cikke ráadásul nem teszi lehetővé az uniós polgárok és családtagjaik kiutasítását az eljárás folyamatban léte alatt (második rész). Végül az uniós polgárok és családtagjaik lehetséges őrizetének időtartama észszerűtlen, valamint az uniós polgárok és a harmadik országbeli állampolgárok között indokolatlan egyenlő bánásmód áll fenn (harmadik rész).

A minisztertanács először is emlékeztet arra, hogy az EJEE 5. cikke nem alkalmazandó a szabadság pusztán korlátozásával járó intézkedésekre. E

tekintetben többek között arra hivatkozik, hogy nincs szó szabadságtól való megfosztásról, mivel az 1980. december 15-i törvény e célból az „őrizet” vagy „fogva tartás” fogalmakat alkalmazza. A valamely meghatározott helyen való tartózkodás kötelezettsége nem vonja maga után a szabadságtól való megfosztást, tehát az EJEE 5. cikke nem alkalmazható. Ráadásul jogorvoslatot lehet benyújtani a Conseil du contentieux des étrangers (külföldiekkel kapcsolatos jogi ügyekben eljáró bíróság) előtt és ideiglenes intézkedés iránti kérelmet is elő lehet terjeszteni a polgári bíróság előtt valamely alanyi jog jogellenes megsértése esetén. Végül a minisztertanács azt állítja, hogy az intézkedés megfelel a fent hivatkozott egyezmény negyedik kiegészítő jegyzőkönyvének 2. cikkében foglalt követelményeknek. Az 1980. december 15-i törvény 44f. cikke ráadásul kifejezetten előírja a szabadságtól való megfosztás kivételes lehetőségét, így az egyéb megelőző intézkedések esetén fogalmilag kizárt a szabadságtól megfosztó jelleg. E 44f. cikk gyors bírósági jogorvoslatot ír elő, tehát a hivatkozott egyezményekben foglalt követelmények betartása biztosított. Az egyéb megelőző intézkedéseket csak akkor lehet előírni, ha a tartózkodás megtagadásáról vagy visszavonásáról szóló határozat jogerőssé vált. A második részt illetően a minisztertanács az 1980. december 15-i törvény 39/79. cikkére utal, amelyből kitűnik, hogy a vitatott határozat főszabály szerint halasztó hatályú és megfelel a 2004/38 irányelv előírásainak. A harmadik részt illetően a minisztertanács úgy véli, hogy a jogalkotó elegendő biztosítékokat írt elő az Emberi Jogok Európai Egyezménye 5. cikke megsértésének elkerülése érdekében.

V. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja

A megtámadott törvény 28–31. cikkét illetően (az 1980. december 15-i törvény 44c-44f. cikke)

- 26 A megtámadott törvény e részére vonatkozó indokolás utal arra, hogy e rendelkezések „az átláthatóság és jogbiztonság érdekében lehetővé teszik azon intézkedések egyértelművé tételét, amelyeket az uniós polgárokkal és családtagjaikkal szemben meg lehet hozni a Királyság területéről történő kiutasításuk biztosítása érdekében”, e rendelkezések „az uniós polgárokkal és családtagjaikkal szembeni hatékony kiutasítási politika biztosítására irányulnak, amellyel, hogy humánus és teljes mértékben tiszteletben tartja e személyek alapvető jogait és méltóságát” és hogy „a cél, hogy az uniós polgárok és családtagjaik számára olyan kiutasítási rendszert biztosítson, amely nem kevésbé kedvező, mint a harmadik országbeli állampolgárokra irányadó szabályozás” (*Parlamenti dokumentumok*, tanács, 2016–2017, DOC 54–2215/001, 37–38. o.; DOC 54–2215/003, 4. o.).
- 27 Az alkotmánybíróság e jogalapokat az alábbi csoportosítás szerint vizsgálja:
- a „szökés veszélyének” megakadályozására irányuló „megelőző intézkedések”;
  - a határidő lejárta előtti kitoloncolás;

- az őrizet és az őrizet helyetti alternatív intézkedések.

1 A „megelőző intézkedések” és a „szökés veszélye”

- 28 A megtámadott törvény 28. cikke által az 1980. december 15-i törvénybe beillesztett 44c. cikk előírja, hogy „megelőző intézkedéseket” lehet előírni azon uniós polgárral vagy családtagjával szemben, akivel szemben kiutasítási határozatot hoztak, mégpedig a Királyság területének elhagyására előírt határidő lejártá előtt „a szökés veszélyének elkerülése” érdekében. A megtámadott törvény 29. cikke által az 1980. december 15-i törvénybe beillesztett 44d. cikk az (1) bekezdésének 3. pontjában előírja, hogy a miniszter vagy megbízottja megteszi a szükséges intézkedéseket a kiutasítási határozat végrehajtása érdekében, amennyiben többek között az érintett külföldi nem tartotta be az előírt megelőző intézkedéseket. A megtámadott törvény 30. cikke által az 1980. december 15-i törvénybe beillesztett 44e. cikk előírja, hogy a „szökés veszélyének elkerülése érdekében” „megelőző intézkedéseket” lehet előírni az uniós polgárral vagy családtagjával szemben, amennyiben a határidő lejártát követően, vagy határidő hiányában a kitoloncolást a miniszter vagy megbízottja átmenetileg elhalasztja. A 44c. és 44e. cikk felhatalmazza a Királyságot arra, hogy a minisztertanácsban megtárgyalt rendelet útján meghatározza e megelőző intézkedéseket. A 44e. cikk ezenkívül előírja, hogy a miniszter vagy megbízottja kijelölheti az érintett tartózkodási helyét ezen intézkedés végrehajtása alatt.
- 29 Az indítványozók többek között arra hivatkoznak, hogy az alkotmánynak a fent hivatkozott 2004/38 irányelvvel, az uniós polgárok szabad mozgáshoz való jogával és az alkotmány 105. és 108. cikkével összefüggésben értelmezett 10. és 11. cikkét sérti az 1980. december 15-i törvény 44c. cikke, mivel az európai jog nem teszi lehetővé az uniós polgárokkal és családtagjaikkal szemben – a szökés veszélyének elkerülése érdekében – megelőző intézkedések előírását az ország területének elhagyására biztosított határidő alatt.
- 30 A „visszatérési” irányelv – amely nem alkalmazható az uniós polgárokra és családtagjaikra, hanem csak a jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárokra –, előírja, hogy „a szökés veszélyének elkerülése” érdekében a tagállamok bizonyos kötelezettségeket írhatnak elő azon külföldiekre, akikkel szemben kiutasítási határozatot hoztak (7. cikk). E kötelezettségek lehetnek a hatóságoknál való rendszeres jelentkezésre, anyagi garancia letétbe helyezésére, okmányok benyújtására vagy egy adott helyen való tartózkodásra vonatkozó kötelezettségek. Ugyanezen irányelv 3. cikke 7. pontjának meghatározása szerint a „szökés veszélye” „egy konkrét esetben, jogszabály által meghatározott tárgyilagos kritériumokon nyugvó olyan alapos okok megléte, amelyek alapján feltételezhető, hogy egy kiutasítási eljárás alatt álló harmadik országbeli állampolgár megszökhet”.

Az uniós polgárokra és családtagjaikra alkalmazandó 2004/38 irányelv ellenben nem tartalmaz olyan intézkedésre vonatkozó rendelkezést, amelyet a szökés veszélyének elkerülése érdekében e külföldiekkel szemben lehet hozni az ország

területének elhagyására részükre biztosított határidő alatt, amennyiben tartózkodási jog visszavonásáról szóló határozatot hoztak velük szemben.

31 A megtámadott rendelkezésekre vonatkozó indokolás a következőkre utal:

„Ezen új szabályok nem minősülnek a harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (úgynevezett visszatérési irányelv) átültetésének, de arra nagy mértékben támaszkodnak.

Ezzel kapcsolatban az Európai Unió Bírósága a 2004. február 10-i végzésében (*Mavrona* ügy, C-85/03, 20. pont), megállapította, hogy a nemzeti jogalkotó a helyzetek vagy személyek bizonyos kategóriájára előírhat olyan, más irányelv rendelkezéseire támaszkodó szabályokat, amelyek a hatálya nem terjed ki e helyzetekre vagy személyekre, amennyiben az célszerűnek tűnik és azt a közösségi jog más rendelkezése nem akadályozza.

A cél olyan kiutasítási rendszer biztosítása az uniós polgárok és családtagjaik számára, amely nem kevésbé kedvező, mint a harmadik országbeli állampolgárokra alkalmazandó szabályok.

Ezen új szabályok előírják, hogy amennyiben az uniós polgár vagy családtagja nem tesz eleget önként a kiutasítási határozatnak, a miniszter vagy megbízottja intézkedik a kitoloncolása iránt. Ugyanez irányadó abban az esetben is, ha az uniós polgár vagy családtagja esetében fennáll a szökés veszélye, vagy nem tartotta be a vele szemben előírt megelőző intézkedéseket vagy amennyiben veszélyt jelent a közrendre vagy nemzetbiztonságra, akkor is, ha a Királyság területének önkéntes elhagyására vele szemben előírt határidő még nem járt le” (*Parlamenti dokumentumok*, tanács, 2016–2017, DOC 54–2215/001, 38. o.).

Rá kell világítani még arra, hogy a tartózkodási hely kijelölését a törvény kifejezetten előírja, mivel kizárólag a jogalkotó írhatja elő a mozgás szabadságának korlátozását (*Parlamenti dokumentumok*, tanács, 2016–2017, DOC 54–2215/001, 38. o.). A minisztertanács ebből azt a következtetést vonja le, hogy azon egyéb „megelőző intézkedéseknek”, amelyek meghatározására a Király jogosult, nem lehet az a célja vagy a hatása, hogy az érintettek mozgásszabadságát korlátozza (*Parlamenti dokumentumok*, tanács, 2016–2017, DOC 54–2215/001, 38. o.).

32 Függetlenül a szóban forgó megelőző intézkedések jellegétől, azok szükségszerűen hatással vannak az uniós polgár vagy családtagjának jogaira és az őket megillető szabadságokra, mivel pontosan a szökés megakadályozása a céljuk, ami adott esetben megakadályozhatja egy másik tagállamba történő utazást és végül biztosítja a Belgium területéről történő kitoloncolást.

33 A *Mavrona* ügyben hozott végzésben, amelyre a 31. pontban hivatkozott előkészítő munkálatok utalnak, a Bíróság megállapította, hogy szakemberek

valamely csoportjára – vagyis a bizományosokra – vonatkozó uniós jogi harmonizáció hiányában a nemzeti jogalkotó a foglalkozási csoport védelme érdekében előírhat megfelelő szabályokat, amelyek valamely másik foglalkozási csoportra – vagyis a kereskedelmi ügynökökre – vonatkozó irányelvre támaszkodnak, ha ez nem ellentétes az uniós jog más rendelkezéseivel (2004. február 10-i Mavrona végzés, C-85/03, EU:C:2004:83, 20. pont). Úgy tűnik, hogy ebből nem vonható le az a következtetés, hogy a kifejezetten a harmadik országbeli állampolgárok helyzetére vonatkozó, valamely irányelv által az alapvető jogaik korlátozását lehetővé tevő rendelkezést analógia útján alkalmazni lehetne az uniós polgárokra, mivel az ő helyzetükre alkalmazandó irányelv nem írja elő e korlátozásokat.

34 A Bíróság a következőket állapította meg:

„A 2004/38 és 2008/115 irányelvvel nem ellentétes az, hogy egy, az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló, egy uniós polgár kiutasítását elrendelő határozatot ugyanazon hatóságok és ugyanazon eljárás keretében fogadják el, mint a 2008/115 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése által szabályozott, az országban jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgár kiutasítását elrendelő határozatot, amennyiben alkalmazásra kerülnek a 2004/38 irányelvet átültető azon intézkedések, amelyek az említett uniós polgárra nézve kedvezőbbek. (2017. szeptember 14-i Petrea ítélet, C-184/16, EU:C:2017:684, 56. pont).

35 A megtámadott rendelkezésnek nem tárgya, hogy kijelölje az uniós polgárral vagy családtagjával szembeni kiutasítási határozat meghozatalára illetékes hatóságot. Nincs szó eljárási rendelkezésről sem. Úgy tűnik, hogy a Petrea ítélet következtetéseit nem lehet analógia útján átültetni, mivel a jelen esetben az uniós polgárok és a velük egy tekintet alá eső külföldiek alapvető jogainak korlátozásáról van szó, amelyet az ő helyzetükre alkalmazandó irányelv nem ír elő.

36 A fentiekből következően kétséges, hogy a 2008/115 irányelvnek a valamely harmadik országbeli állampolgár kiutasítása esetén alkalmazandó megelőző intézkedésekre vonatkozó rendelkezéseit analógia útján az uniós polgárokra lehet alkalmazni.

37 A megtámadott törvény 28., 29. és 30. cikke által az 1980. december 15-i törvénybe beillesztett 44c. cikk második albekezdéséről, 44d. cikke 1. §-ának (3) bekezdéséről és 44e. cikkének második albekezdéséről történő érdemi határozathozatalt megelőzően előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé kell terjeszteni a rendelkező részben szereplő első kérdést.

2. A határidő lejártá előtti kitoloncolás

38 A megtámadott törvény 29. cikkével az 1980. december 15-i törvénybe beillesztett 44d. cikk lehetővé teszi a miniszter vagy a megbízottja számára, hogy „megtegyen minden szükséges intézkedést a kiutasítási határozat végrehajtása érdekében”,

amennyiben ennek érdekében nem írtak elő határidőt, amennyiben az érintett nem hagyta el az ország területét az előírt határidőn belül és amennyiben a határidő lejártát megelőzően az érintett vagy nem tartotta be a szökés veszélyének elkerülését célzó megelőző intézkedéseket, vagy veszélyt jelent a közrendre vagy nemzetbiztonságra.

- 39 A Bíróság válaszáig fel kell függeszteni a rendelkezés vizsgálatát, amennyiben az előírja az olyan külföldivel szemben hozott kiutasítási határozat határidő lejártá előtti végrehajtásának lehetőségét, aki nem tett eleget az előírt megelőző intézkedéseknek.

3. Az őrizet és az őrizet helyetti alternatív intézkedések

- 40 A megtámadott törvény 31. cikkével az 1980. december 15-i törvénybe beillesztett 44f. cikk lehetővé teszi az uniós polgárok és családtagjaik őrizetbe vételét a kiutasítás végrehajtásának biztosítása érdekében, az intézkedés végrehajtásához feltétlenül szükséges időtartamra. Az őrizet főszabály szerint legfeljebb két hónapig tarthat, azonban első alkalommal a miniszter vagy megbízottja két hónappal meghosszabbíthatja. Ezt követően kizárólag a miniszter hosszabbíthatja meg azt. Az érintettet öt hónap után szabadon kell bocsátani, kivéve, ha a közrend vagy nemzetbiztonság védelme az őrizet fenntartását igényli. Az őrizet teljes időtartama ebben az esetben sem haladhatja meg a nyolc hónapot.
- 41 Az indítványozók kifogásolják e rendelkezést arra hivatkozással, hogy túlzottan hosszú az őrizet időtartama, tehát aránytalan, és nem ír elő olyan egyértelmű szempontokat, amelyek lehetővé teszik az intézkedés végrehajtásához szükséges időtartam objektív meghatározását, és nem határozza meg, hogy miben nyilvánul meg az intézkedés végrehajtásáért felelős hatóság általi körültekintő elbánás.
- 42 A megtámadott rendelkezés az uniós polgárok és családtagjaik tekintetében átveszi az 1980. december 15-i törvény 74/5. cikkének 3. §-ában a harmadik országbeli állampolgárokra előírt szabályozást. Így ez a rendelkezés a világ bármely államába történő kiutasításra váró uniós polgárok és családtagjaik, valamint minden más külföldi között azonos bánásmódot hoz létre, különösen a kiutasítás céljából foganatosított őrizet maximális időtartamát illetően.
- 43 Bár az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének f) pontjával nem ellentétes, hogy egy külföldit a kitoloncolása érdekében meghatározott helyen tartsanak, amennyiben nem tesz eleget a kiutasítási határozatnak, az őrizet e rendelkezés szempontjából azonban csak azzal a feltétellel igazolható, hogy a kiutasítási eljárást kellő gondossággal folytatják (EJEB, 2017. április 4., Thimothawes kontra Belgium, CE:ECHR:2017:0404JUD003906111, 60. §). Ezenkívül felmerül a kérdés, hogy a megtámadott 2017. február 24-i törvény 31. cikkével az 1980. december 15-i törvénybe beillesztett 44f. cikk 1. §-ának (2)–(4) bekezdése összeegyeztethető-e a szabad mozgással, amelyet az uniós polgárok és családtagjaik számára az EUMSZ 20. cikk és EUMSZ 21. cikk, valamint a 2004/38 irányelv rendelkezései biztosítanak, amelyekből levezethető, hogy az őrizet legfeljebb a kiutasítás

végrehajtásához feltétlenül szükséges ideig tarthat. Noha az 1980. december 15-i törvénybe a megtámadott rendelkezéssel beillesztett 44f. cikk kifejezetten kimondja, hogy az őrizet nem haladhatja meg az intézkedés végrehajtásához feltétlenül szükséges időtartamot, előírja, hogy az meghosszabbítható nyolc hónapig az uniós polgár vagy családtagja abba az államba történő átadásának megszervezéséhez és végrehajtásához, amelynek az állampolgára, vagy amelyben valamely állampolgár családtagjaként tartózkodási joggal rendelkezik. Ezenkívül nem tartalmaz pontosítást arra vonatkozóan, hogy a hatóságnak milyen intézkedéseket kell megtennie a külföldinek valamely másik uniós országba történő kiutasítása érdekében.

- 44 A megtámadott törvény 31. cikke által az 1980. december 15-i törvénybe beillesztett 44f. cikk 1. §-ának (2)-(4) albekezdéséről történő érdemi határozathozatalt megelőzően előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé kell terjeszteni a rendelkező részben szereplő második kérdést.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Az uniós jogot és különösen az Európai Unió működéséről szóló szerződés 20. cikkét és 21. cikkét, valamint az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az uniós polgárokra és családtagjaikra hasonló rendelkezéseket alkalmaz, mint a harmadik államok állampolgárait illetően a harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikkének (3) bekezdését átültető rendelkezések, vagyis olyan rendelkezéseket, amelyek lehetővé teszik az uniós polgár vagy családtagjának arra kötelezését, hogy a szökés bármely veszélyének elkerülése érdekében a tartózkodási jogot közrendi okokból megszüntető határozat meghozatalát követően az ország területének elhagyására előírt határidő alatt, vagy e határidő meghosszabbítása alatt tegyenek eleget a megelőző intézkedéseknek?
- 2) Az uniós jogot és különösen az Európai Unió működéséről szóló szerződés 20. cikkét és 21. cikkét, valamint az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv

hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az uniós polgárok és családtagjaik esetében, akik nem tettek eleget a tartózkodási jogot közrendi vagy közbiztonsági okból megszüntető határozatnak, az ugyanebben a helyzetben a harmadik államok állampolgáraikra alkalmazandóval azonos rendelkezést ír elő a kiutasítás céljából foganatosított őrizet maximális időtartamát – vagyis nyolc hónapot – illetően?

MUNKADOKUMENTUM